

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Bp.
(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (O)

Osztályozás

Tárgy

72

Hely

Idő

1930

Személy

Düledező viskók a Belváros közepén

A hatóság már lebontásra ítélte a szerbutcai alapítványi házakat, de a háztulajdonos Nemzeti Zenede-alap nem is hederít a felhívásokra

(Saját tudósítónktól.) Minden nagyobb erőfeszítés nélkül bele lehet lépni a járdáról az utcára nyíló ablakokba. A kapualjban petroleumlámpa. A hepe-hupás udvaron víztócsák között dudva tenyészik. Jobbra-balra alacsony viskók, viharvert, lepattogzott festésű ajtók, homályossá váltak ablakok. Rozsda, korhadás, leromlás mindenfélé. Düledező omladék. Romhalmaz. És itt emberek laknak. Husz lakó, husz család.

Hol van mindez? Valahol a periférián, a külvárosok előretolt nyúlványai határszélén?

Nem. A pontos cím: Szerb-utca 17. szám. Budapest, negyedik kerület. Szemben a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetemmel, a közgazdasági fakultás szomszédságában, száz lépésnyire az Egyetem-térről, három perenyire az Apponyi-térről, — a Belváros szívében.

Könnnyen megközelíthető ház, játszva ellenőrizhető adatok. Semmi színes túlzás, semmi riporter fantázia, csak hűségese reprodukció, — hű, de beszédes tükörkép. Amelynek adatai számtalan ügydarabban sűrűsödtek össze a háztulajdonos és a hatóság közötti akta-váltásban.

A háztulajdonos: a Nemzeti Zenede-alap, a hatóság: a IV. kerület előljárósága és mérnökj hivatala.

Egy esztendeje ugyanis már annak, hogy a Szerb-utca 17. szám alatti házat a hatóság lakhatatlanná nyilvánította.

Mi történt azóta? Sok minden és semmi. Semmi, mert a házat nem renoválták, nem bontották le sem, a lakók hiába fordultak a gondnokhoz, dr. Szentkirályi Ákos ügyvédhez; sok minden történt, mert az idő múlt, a nap égette az ócska zindelyeket, kátránylemeztetőket, szél cibálta, eső mosta, hótakaró ropogtatta, morzsolgatta, vihar rongálta a düledező falakat, esurgó tetőrészeket s

ké héttel ezelőtt az egyik lakásban három gerendát beruhan a tetőről, be az egyik lakóházba.

A mai délelőtt ragyogó napsütésében járunk be egy évvel ezelőtt a lakhatatlanná minősített objektumot.

Az utcai front még úgy — ahogy tűrihet — volna, mondjuk külső Óbudán vagy más periférián. A Belvárosban azonban? Ot ablak. A párkányokat 10—20 centiméter választja el a járda színvonalától. A homlokzati kulissza vakolata is megállja a helyét. A la Potemkin.

Mert belépve a kapualjba, olyan a kép, mint egy mozdíszlet. Mintha szándékosan az let volna a cél: házikók, viskók, kunyhók és fészerek bizarr összevisszaságában milliót alkotni egy lánhoz, a „kispénzű, nyomorral küzködő munkás kisemberek, tisztviselők, iparosok életéből.

Hát ez sikerült.

Husz kisember családja húzza meg itt magát.

Nem valószínű, hogy az Egyetem-téren sétálgatók egyikének is fogalma volna arról, hogy száz lépésnyire tőlük milyen körülmények között élnek emberek az egy év óta lakhatatlanná nyilvánított házban.

Lakhatatlan? Sőt: lebontásra ítélt házban. Mert, amikor egy évvel ezelőtt a hatóság kötelezte a tulajdonost a helyreállításra s ez ismételt felszólítások dacára sem történt meg,

az építési hatóság idén május elsején kelt határozatával elrendelte a ház lebontását.

A határozat azóta jogerőre is emelkedett, de történni nem történt semmi s a belvárosi romhalmaz tovább omladozik.

A keskeny, de igen hosszú telek mélyen hátranyulik. Kétoldalt, mint eresz alatt a fesskefészkek, húzódnak meg a szomszédos házakhoz tapadó viskók. Hat vagy hét földszintes „épület” konglomerátuma az egész. Ruhaszárítókötelek, antennadrótok, mintha eredeti céljukon és rendeltetésükön túlmenően arra is törekednének, hogy a düledező romokat összetartsák. Csöpögő vízesapok, korhadó lépcsőfeljárók, csupasz falak, letépett, összevisszagörbült ereszesatornák, — pusztulás, bomlás mindenfélé. Egy helyen az egyik házikó falla már elhajlik a szomszéd háztól. Karvastagságú rés tátong.

Holnap, pünkösdvasárnap lesz két hete, hogy az egyik lakásban beomlott a mennyezet. A tavaszi esők, viharok fejezték be a lassú pusztulás munkáját: óriási robajjal beszakadt a plafon és három-négy gerenda bezuhant a lakószobába.

Tisztviselő-család lakása. Belépünk. A kis konyhából jobbra-balra nyílik egy-egy szoba. A jobboldaliban történt a beomlás. Most provizórikus támasztóduccok tartják a fenyegető tetőt. A gerendák helyén karton- és pakkon-

deklidarabok. A lakók szegeztek fel.

— Ha eső esik, áll a víz a szobában, — mondják. — Kártérítés? Nem, hiába kértünk, nem kaptunk semmit. Szerencse, hogy a gerendák nem ütöttek agyon senkit.

Az egyik lakó éppen a szobában volt, amikor veszedelmesen reccseni-ropogni kezdett a tető. Feltépte az ajtót s kiugrott a konyhába. A következő pillanatban már lecsapott a súlyos omladék.

Vigasztalan látvány ez a viskótömkeleg.

Amerre járunk, óvatosan nyílnak az ajtók fejek kandikálnak elő, „ki ez az ember, ak itt közbejár és jegyezget?” Talán végrehalára valaki, aki segít rajtuk? Félénk, kérdő pillantások. Ó, újságíró! Megfagy a remény sugara a szemekben. Zárkóztak, gyanakvók lesznek.

— Nem, nem kérem, — úgymint elég a bajunk!

Becsukódnak az ajtók. Minek is beszélnek. Beszélnek helyettük a falak, a háztetők. A kerületi előljáróság mérnökei folytatják a dolgot. Többször beidézték a gondnokot az előljáróságra, minden eredmény nélkül. Tegnap aztán meg nem jelenése miatt

az előljáró ezer pengő bírságra ítélte a gondnokot,

akinek ma kézbesítették az erről szóló határozatot.